

Jolanta Barbara Jabłonkowska
AKADEMIA WYCHOWANIA FIZYCZNEGO WE WROCŁAWIU

HOSTELE DLA BACKPACKERÓW. PRZYKŁAD Z AUSTRALIJSKIEGO RYNKU USŁUG NOCLEGOWYCH

Abstract

Hostels for backpackers. An example of Australian accommodation service

Background. For many years, the tourism industry is trying to keep up with the changing expectations of its customers. In the last quarter of the 20th century there was an increased interest in individual low-cost journeys, which meant an increased demand for cheap accommodation. Thus, especially in Asia and Australia, a vast variety of accommodation facilities were created to meet the needs of a new type of tourist – a backpacker. **Material and methods.** This article describes an synchronous and diachronic view of the innovative changes made to the former tourist dormitory-type, ways of adapting the market expectations of hotel services to the changing needs of the consumer segment. **Conclusions.** Implemented innovations primarily helped to develop the competitiveness of the services and strengthen the local economy, associated with backpackers destination.

Key words: backpackers, youth hostels, backpackers' accommodation, Australia

Słowa kluczowe: backpacking, schroniska młodzieżowe, backpackers' accommodations, Australia

WPROWADZENIE

Pierwszej rejestracji słowa „backpacker” dokonał w Sydney w 1981 r. John Cook (Pearce 1990). Dziś postrzega się backpackerów w Australii jako ważny filar krajowej gospodarki, jako róg obfitości, wspierający rozwój krajowego rynku turystycznego.

Słowo „backpacker” po raz pierwszy pojawiło się w Cairns i – zanim rozpowszechniło się w całej Australii, a następnie w Azji i w Europie – było wykorzystywane przez lokalny przemysł do oznaczenia w latach 80. XX w. nowego typu indywidualnych podróżników, którzy przemierzali turystyczne szlaki Australii. Wyróżniano ich z grona turystów (Richards i Wilson 2003). Postrzegano jako szczególny typ podróżników, poszukujących nowych doświadczeń, wyzwania, przeżyć, porzucających utarte schematy, stare zwyczaje i niegdyśjsze tradycje (Mohsin i Ryan 2003, Westerhausen i Macbeth 2003, Scheyvens 2006). W modelowym ujęciu backpackerów, które na własne potrzeby konstruował australijski przemysł turystyczny,

określono, iż są to osoby, które m.in. wyjeżdżają bez pomocy biur turystycznych w egzotyczne rejony świata, turystycznie niepopularne, by w indywidualnym doświadczeniu poznawać inne kultury i nawiązywać relacje międzykulturowe, przebywają z dala od domu rodzinnego wiele tygodni, a czasem i miesięcy, dysponują skąpyimi środkami finansowymi oraz poszukują doświadczeń, przeżyć, przygód i relaksu (Cairns Backpackers Accommodation Association 1988).

W Australii dla nowego typu podróżników powstały hostele, określane terminem „backpackers' accommodations” lub „hostel backpackers” (Ateljevic i Doorne 2000), oznaczające miejsca noclegowe właśnie dla backpackerów. Wprawdzie z backpackerskiego zakwaterowania mogą korzystać również inni turyści, robotnicy, studenci czy nawet osoby bezrobotne, lecz szczególnym odbiorcą świadczonych usług czyni się przede wszystkim backpackerów i do ich wymagań dostosowuje się serwis noclegowy (McCulloch 1991, Thomas 1998).

CEL BADAŃ

Celem pracy jest zaprezentowanie w zarysie nowego modelu hosteli, które rozwinęły się w Australii pod wpływem zarówno zdynamizowanej podróżniczej aktywności nowego typu podróżników (backpackerów), jak i ich szczególnego popytu na tanie noclegi. Do tychczas w większości prac naukowych poświęconych backpackingowi poszukiwano przede wszystkim jego społeczno-demograficznych wyznaczników w perspektywie m.in. antropologicznej. Nie podejmowano szczególnych badań nad przemysłem turystycznym, który świadczy usługi backpackerom. Poruszyłam powyższe zagadnienie, by zainicjować potrzebę szerszych analiz nad kształtowaniem się rynku usług turystycznych dla backpackerów. Zadałam dwa pytania: jaki był proces formowania się hosteli, przeznaczonych dla backpackerów w diachronii rozwoju przemysłu noclegowego w Australii oraz jakie są cechy znamionujące australijskie hostele, określane mianem „backpackers’ accommodations” lub „hostel backpackers”.

Materiał kwerendalny do opisania tematu stanowiły zagraniczne opracowania naukowe poświęcone problematyce związanej z turystyką backpackerską oraz obserwacje własne podczas badań terenowych, dotyczące backpackingu jako stylu życia i formy podróżowania, które prowadziłam w roku 2014 w Australii i wschodniej Azji (Tajlandii i Indonezji).

RYS HISTORYCZNY RYNKU TANICH USŁUG NOCLEGOWYCH

Prototypem dla współczesnych hosteli backpackerskich stały się noclegownie dla podróżnych z 1884 r. Guido Rotter, właściciel fabryki, podróżnik w typie bushwalkera¹, założył na terenie Niemiec i Austrii pierwszą sieć hosteli młodzieżowych o nazwie „Scholars’ and Students’ Hostel” (Grassl i Heath 1982). Zakres świadczonych usług w tym typie noclegowni ograniczono jednak tylko do potrzeb męskiej części licealistów i stu-

dentów, co ewidentnie wykluczało udział kobiet. Brak uniwersalności i elastyczności wobec oczekiwań żeńskiej części społeczeństwa przyczynił się do upadku rotterowskiego modelu młodzieżowych hosteli.

Idea hosteli odrodziła się na nowo w pierwszej dekadzie XX w. i została wdrożona przez Richarda Schirrmanna. W Altena (w Niemczech) utworzył on pierwsze schroniska młodzieżowe (Coburn 1950). Początkowo pełniły one funkcję poczekalni, w której można było schronić się w razie złych warunków atmosferycznych oraz w porze nocnej (Hosteling 1979). Później, gdy jego koncepcja stała się popularna, poszerzono zakres świadczonych usług. Do funkcjonujących a niewyszukanych obiektów noclegowych z wydzielonymi miejscami do spania dołączono także miejsca do przyrządzania posiłków oraz do odbywania spotkań towarzyskich. W 1913 r. funkcjonowały już ponad 83 schroniska młodzieżowe w różnych miastach Niemiec (Grassl i Heath 1982). W następnym dziesięcioleciu założono Towarzystwo Schronisk Młodzieżowych, którego zadaniem było uregulowanie standardów i określenie zasad funkcjonowania młodzieżowych hosteli. W 1931 r. działało już 12 międzynarodowych organizacji YHA w całej Europie i ponad 2600 hosteli (Hosteling International 2012). W samych Niemczech w 1932 r. było ich 2124 (Gavin 2012).

W latach 30. XX w. hostele przeszły drugą poważną metamorfozę. Starano się dostosować usługi do oczekiwań osób podróżujących. Wciąż jednak były to miejsca o prostym standardzie, przeznaczone dla turystów nastawionych przede wszystkim na wędrowanie. Kolejne dziesięciolecia przyniosły następne rozwiązania. Standard jednakże schronisk (vel hosteli) nie zapewniał podróżującym (oprócz noclegów) szczególnych wygód czy atrakcji. Markward (2008) wspominała, że jeszcze na przełomie lat 70. i 80. XX w. w większości turystycznych noclegowni spało się w zimnych i niezbyt zachęcających pomieszczeniach, kilkunastoczasem kilkudziesięciosobowych, w których przestrzegano bardzo restrykcyjnie zasady segregacyjnej względem płci.

Wyposażenie hosteli oraz ich stan techniczny były bardzo zróżnicowane. Podróźni

¹ Amerykańska nazwa odpowiadająca znaczeniowo terminowi „backpacker”.

korzystający z oferty noclegowej w Australii musieli respektować narzucone odgórnie sztywne zasady regulaminowe, m.in. godziny otwarcia obiektu (tylko od 7.00 do 10.00 i od 17.00 do 22.00), ograniczenia swego pobytu tylko do 3 dni, zakaz spożywania na terenie całego budynku alkoholu.

W celu zminimalizowania kosztów prowadzenia hostelu, co pozwalało utrzymać na stałym (niskim) poziomie jednostkowe ceny noclegów, ograniczono liczbę personelu porządkowego do minimum. Wymagano zatem, by osoby korzystające z noclegowni we własnym zakresie dbały o porządek, m.in. by zamiatały podłogi w kuchni i innych pomieszczeniach użytkowych (McCulloch 1991). Aby zobrazować ówczesny typ zarządzania hostelami, przytaczam fragment z regulaminu z 1983 r., który obowiązywał w jednym ze schronisk dawnego typu (AYHA 1983, s. 7):

„1. Schroniska są zwykle zamknięte w ciągu dnia od 10.00 do 17.00. Ograniczenie godzin otwarcia wprowadzono, by obniżyć koszty i zachęcić gości do wyjścia i podjęcia w ciągu dnia innej aktywności.

2. Zawsze należy wymagać użycia prześcieradła do spania. Schronisko zapewnia co najmniej trzy koce na łóżko i poduszkę. Jeśli nie masz własnego prześcieradła do spania, niektóre schroniska wypożyczają ci je za symboliczną opłatą [...]. Na dłuższą metę powinieneś zaopatrzyć się we własne prześcieradło do spania z powodów higienicznych i ekonomicznych.

[...]

4. Hostele opierają się na systemie samopomocy. Wszyscy goście zobowiązani są posprzątać pokój, opuszczając go, pozostawiając każdy element wyposażenia gotowy do użycia przez następnego gościa – to oznacza wykonanie co najmniej jednego domowego obowiązku rankiem przed wyjazdem – bez wezwania. Czysty i schludny hostel jest gościnnym miejscem dla wszystkich – to twój obowiązek, by takim pozostał.

5. Dla kobiet i mężczyzn przeznaczone są osobne sypialnie i sanitariaty.

6. Spożywanie jedzenia i picia jest zabronione w sypialniach. Palenie nie jest dozwolone w kuchniach i sypialniach. Środki odurzające, alkohol i narkotyki są zakazane

na terenie całego hostelu. Broń palna i biała oraz zwierzęta nie mogą być zabierane do schroniska.

7. Zwykle opłaty za hostel są pobierane z góry przy rezerwacji lub jeśli nie rezerwowano z wyprzedzeniem, po przybyciu do hostelu. Kredytowanie noclegów nie jest możliwe. Brak opłaty – brak noclegu! Długość pobytu wynosi zwykle 3 noce, ale może to zależeć od decyzji opiekuna schroniska. [...]

8. Po przyjeździe do hostelu Twój dokument zostanie zatrzymany przez opiekuna schroniska, który odda Ci go przy wyjeździe. [...] Opiekun schroniska ma prawo zatrzymać dokument w przypadku poważnego naruszenia przez Ciebie zasad lub Twojego chuligańskiego zachowania.

9. [...] Przestrzeganie tych ogólnych zasad i zasad szczególnych obowiązujących w hostelu zapewni miłą obsługę i przyjemny pobyt każdemu gościowi²”.

Lata 80. XX w. przyniosły ogromne zmiany w przemyśle usług hostelowych na kontynencie australijskim. Był to okres dynamicznego wzrostu aktywności podróżników indywidualnych w Australii. Niespotykana wcześniej ekspansja nowego typu turysty (na potrzeby przemysłu nazwanego backpackerem od formalnego atrybutu tego typu podróżowania – plecaka) sprawiła, że zaczęto poszukiwać rozwiązań, które spełniałyby wymagania nowego klienta. Oprócz funkcjonujących już hosteli powstał nowy typ, który określono jako „backpackers’ accommodations” lub „hostel backpackers” (O’Reilly 2006).

OBECNY MODEL AUSTRALIJSKICH HOSTELI DLA BACKPACKERÓW

Prawdopodobnie pierwszy hostel świadczący zakwaterowanie nowym podróżnikom (backpackerom) otwarto w 1983 r. w Cairns (w Australii). Nadano mu nazwę „The Cairns Backpackers Inn” (ulożono go przy 255 Lake Street).

Hostel w Cairns zrewolucjonizował nie tylko system kwatrowania, lecz także wpły-

² Tłumaczenie własne.

nał na formowanie się ściśle backpackerskiego przemysłu turystycznego (McCulloch 1992). W 1984 r. oprócz typowej oferty noclegowej backpackerom zaproponowano w nim usługi przewozowe hostelowym autobusem, obsługę lokalnego biura podróży, darmowe kino, miejsca do relaksu, możliwość grillowania, baseny i dużą, nowoczesną kuchnię.

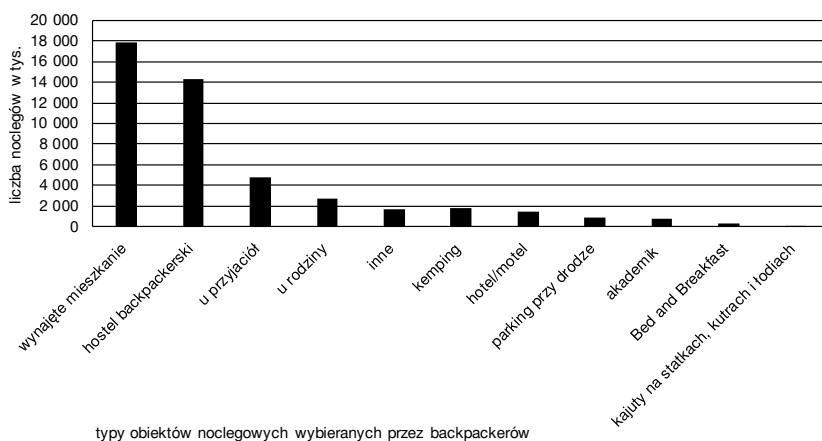
Hawley (1989), po zbadaniu 40 backpackerskich hosteli, funkcjonujących pod koniec lat 80. XX w. w Australii, przygotowanych dla nowego typu podróżników, opisała wdrożone zmiany, wskazując przede wszystkim na lepszą jakość świadczonych usług i większe ich zróżnicowanie. Wyszczególniła głównie zmiany w kwatrowaniu liczby osób w pokojach (coraz więcej było pokoi 2-, 3-, 4- i 6-osobowych), w których dzięki wstawieniu łóżek piętrowych zwiększyła się przestrzeń bytowa. Wobec dotychczas funkcjonujących schronisk czy akademików, gdzie w jednej sali lokowano do 50 osób, którym udostępniano tylko jedną łazienkę, była to ważna innowacja. Zostały także wprowadzone zmiany w zakresie miejsc służebnych, wspomagających istotną dla backpackerów zasadę ekonomizacji podróży: udostępniono kuchnię, wyposażoną w kuchenki mikrofalowe i cały sprzęt kuchenny, umożliwiono przygotowanie posiłków we własnym zakresie oraz udostępniono pokoje rekreacyjne. Zaczęto świadczyć także dodatkowe usługi, sprzyjające zintensyfikowaniu relaksu, m.in.

zaoferowano bezpłatne wypożyczanie rowerów i desek surfingowych, oraz odpoczynek w ogrodzie z basenem (a nawet SPA) (Hawley 1989).

W następnych latach zwielokrotnił się popyt na usługi noclegowe w hostelach backpackerskich w Australii (Urry 2005). Segment tych usług zaczął się intensywnie rozbudować. Pod koniec lat 80. XX w. w Cairns działały już 42 hostele (McCulloch 1991). W innym mieście, w Wellington, w ciągu 3 lat (od roku 1988) zwiększono miejsca noclegowe ze 150 łóżek do 500 (Doorne 1994). Na początku lat 90. XX w. 30% australijskiego przemysłu noclegowego stanowiły już backpackers' accommodations/hostel backpackers (McCulloch 1991).

Rządowe statystyki z ostatnich lat na temat aktualnego stanu badań nad turystyką w Australii notują ogromne zainteresowanie backpackerów hostelami, które są dla nich przeznaczone. Raport z 2013 r. ten typ noclegu wskazuje jako jedną z najczęściej wybieranych przez backpackerów możliwości kwatrowkowych podczas ich podróżowania po kontynencie australijskim (ryc. 1).

Wprowadzenie na australijski rynek usług noclegowych hosteli backpackerskich wpłynęło na podwyższenie standardu i różnorodności oferowanych propozycji. Wydłużono backpackerom liczbę dni pobytowych, umożliwiono zachowanie większej sfery prywatności (dzięki zmniejszeniu liczby osób w po-

Ryc. 1. Typy obiektów noclegowych wybieranych przez backpackerów podczas podróżowania po Australii. Źródło: Na podstawie danych z raportu Ministerstwa Turystyki w Australii (International Visitors in Australia 2013)

kojach), wprowadzono całodobową obsługę oraz wiele innych udogodnień. Zwrócono także uwagę na lokalizację (by budynki były blisko centrum lub ważnych miejsc turystycznych czy rekreacyjnych) oraz zadbano o korzystne dla backpackerów skomunikowanie ze środkami transportu międzynarodowego (lotniska) i lokalnego (metro, busy) (Visser 2004).

Od alternatywnych innych miejsc noclegowych hostele backpackerskie w Australii różni nie tylko niska cena za świadczone usługi czy możliwość długoterminowego kwatunku, lecz także rozbudowana sieć pomieszczeń, które wspomagają międzykulturowe spotkania, rekreację, naukę i wypoczynek oraz pomieszczenia usługowe konieczne, gdy pozostaje się poza domem rodzinnym przez wiele miesięcy. W australijskich hostelach dla backpackerów są m.in. wielostanowiskowe kuchnie z rozbudowaną częścią jadalną, pokoje biblioteczne (wypożyczone w mapy, przewodniki turystyczne oraz opracowania multimedialne na temat kultury, przyrody i geografii wybranych regionów świata, filmy DVD, których zadaniem jest ułatwienie na bieżąco modyfikowania planów podróży), pomieszczenia wspierające odpoczynek i rozrywkę (np. sale telewizyjne, kinowe, rekreacyjne ze stołami bilardowymi i do gry w tenisa, bary, baseny w ogrodach, sale komputerowe) oraz zaplecze gospodarcze (pralnie do swobodnej i bezpłatnej dyspozycji klientów, suszarnie, prasowne, które usprawniają organizację codziennych potrzeb podczas długoterminowego przebywania w warunkach innych niż domowe).

W literaturze naukowej w opracowaniach na temat australijskich hosteli dla backpackerów podkreśla się, że współcześni backpackerzy sporo czasu spędzają w swych enklawach, w których dzielą się z innymi backpackerami doświadczeniem oraz planami związanymi z podróżowaniem (O'Reilly 2006). Zaznacza się, że hostele nie pełnią już tylko funkcji noclegowych, lecz stają się miejscem spotkań i wspólnego planowania oraz podejmowania kolejnego etapu podróży backpackerskiej w gronie poznanych innych backpackerów (Cohen 2003, Howard 2007); pozwalają utrzymać niskie koszty podróżowania, zabezpieczają warunki i potrzeby eg-

zystencjalne (Loker-Murphy i Pearce 1995, Hecht i Martin 2006, Mohsin i Ryan 2003), otwierają perspektywy poszerzania wiedzy o stylu życia ludzi nowo poznanych (Bowen i Daniels 2011), kształtują doświadczenia i uczenie się rozumienia ich inności kulturowej, podejmowania inicjatyw i działań lokalnych (Loker-Murphy 1996, Ooi i Laing 2010). Stają się ważnym obszarem tworzenia tożsamości backpackerów. Ponadto nawet w najbardziej odległej przestrzeni geograficznej czy kulturowej, oddzielającej backpackerów od domu rodzinnego, stają się miejscem schronienia przed wszystkim, co może szokować, alienować czy po prostu być w codziennym doświadczeniu podróżniczym trudne lub uciążliwe. To dla backpackerów alternatywny dom w podróży, taki dom z dala od domu rodzinnego (Westerhausen 2002).

Zainteresowanie hostelami dla backpackerów wpłynęło również na zmianę regulacji prawnych w Australii dopuszczających funkcjonowanie backpackerskiej branży noclegowej. Przygotowano specjalne akty dotyczące działalności backpackers' accommodations/hostel backpackers. Zdefiniowano w ustawie z dnia 13 listopada 1990 r. [Local Government (Backpackers Hostels) Amendment Act 1990 No. 89, New South Wales 1990], czym jest hostel backpackers (to lokale wykorzystywane do przenocowania backpackerów za opłatą lub za wynagrodzeniem na okres krótszy niż tydzień), odróżniono je od dotychczas funkcjonujących moteli, pensjonatów, wynajmowanych apartamentów itp. oraz opisano warunki przestrzegania zasad bezpieczeństwa i ich funkcjonowania. Dziś wymaga się licencji na prowadzenie tego typu obiektów noclegowych oraz przestrzegania ustalonych standardów w odniesieniu do pomieszczeń sypialnych, łazienkowych, kuchennych, jadalnych, pralnianych i innych (McCulloch 1991, O'Reilly 2006, Wilson i Richards 2008).

Zmiany nastąpiły również w wewnętrznych regulaminach hosteli, szczególnie w ich płaszczyźnie werbalnej. Treść aktów prawnych (m.in. regulaminów) została spisana z użyciem form grzeczności językowej (nie jak dotychczas dyrektywnie), co ma wskazywać na nowy typ noclegowni dla nowego klienta. Dla zobrazowania cytuję fragment

z regulaminu hostelu backpackerskiego z 1991 r. (AYHA, 1991, s. 6–7):

„Hostele, z kilkoma wyjątkami, zapewniają zaplecze kuchenne, jadalnię i wspólny duży pokój wypoczynkowy. Niektóre hostele zapewniają posiłki w bardzo przystępnej cenie.

YHA opracował specjalny rodzaj pościeli, łączący górną i dolną część oraz poduszkę. Można je kupić lub wypożyczyć w hostelach. Zawsze należy używać takiej pościeli, klasycznej pościeli lub czystego śpiworu.

Hostel jest otwarty przez cały dzień. [...]

Od Ciebie zależy, czy pobyt w hostelu będzie udany.

Naszym zadaniem jest, aby Twój pobyt był jak najbardziej przyjemny i dlatego, z grzeczności dla hostelowych braci, prosimy o niepalenie tytoniu w pokojach, kuchni i jadalni. Zaplecze kuchenne wyposażone jest w lodówki i szafki, prosimy o nieprzechowywanie jedzenia w sypialniach. Obsługujemy tylko dwunożnych gości i żadnych innych! Ze względu na to zwierzęta nie mogą być gośćmi, więc niestety nie mogą u nas nocować (oprócz psów przewodników – to jedyny wyjątek). Alkohol także nie jest uprawniony do bycia gościem, więc prosimy – żadnego alkoholu w schronisku.

Aby utrzymać przyjazną i pomocną atmosferę, we wszystkich schroniskach, zanim wyjdiesz, możesz zostać poproszony o pomoc w małym sprzątaniu. [...]

Ponieważ schroniska mają pomagać w podróżach i rekreacji, długość pobytu jest ograniczona do 5–7 noclegów, jednak w zależności od dostępności przedłużenie pobytu może być udzielone przez kierownika schroniska. [...]

Opłaty noclegowe są niskie jak to tylko możliwe. Opłaty należy wnieść w momencie zameldowania, kredytowanie nie jest możliwe. [...]

Dla mężczyzn i kobiet są przewidziane osobne sypialnie i łazienki.

Obecnie dążymy do zmniejszenia wielkości sypialni i wiele, zwłaszcza miejskich hosteli, ma dwu- i czteroosobowe dzielone pokoje, zwłaszcza odpowiednio dla rodzin i podróżujących w parach³.

Z kontynentu australijskiego idea hosteli dla backpackerów przeniosła się do sąsiednich krajów. W Nowej Zelandii na przykład rentowność hosteli backpackerskich (6,7%) jest dziś o wiele wyższa niż innych miejsc noclegowych, np. hoteli (4,0%), moteli (5,3%) czy kempingów (3,7%) (Tourism Recreation Research and Education Centre 2007).

Podobny rozwój infrastruktury hostelowej dla backpackerów nastąpił w Tajlandii (szczególnie w Bangkoku), w drugim po Australii kraju pod względem ich turystycznej destynacji. W miejscu, gdzie w latach 60. i 70. (w pobliżu dworca kolejowego Hua Lamphong) istniały tanie hotele dla tajskich podróżujących biznesmenów, turystów i prostytutek, w 1980 r. uformowały się pierwsze enklawy backpackerskie. W kolejnych latach ich lokalizacja została zmieniona ze względu na zbyt dużą odległość od węzła transportowego. Nowym miejscem stała się Khao San Road w dzielnicy Banglamphu. Obecność backpackerów w tym miejscu zdynamizowała rozwój sieci handlowych, restauracji, usług transportowych itp. w całej dzielnicy.

PODSUMOWANIE

Hostele dla backpackerów można uznać za pewnego rodzaju fenomen. Są bowiem jednym z niewielu tak oryginalnych form projektowych przemysłu noclegowego w Australii. Stały się wyznacznikiem nadążania za rosnącym popytem nowej społeczności podróżników. Ich przyszłość na rynku usługowym jest stabilna, bo choć pojęcie „backpacker” ewoluuje, zarysowuje się emocjonalny stosunek innych indywidualnych podróżników do tego środowiska, a sama społeczność coraz wyraźniej się segmentuje, to zawsze znajdują się podróżnicy długodystansowi i niskobudżetowi, którzy poszukiwać będą nie tylko schronienia przed nocą, lecz także bezpiecznego i funkcjonalnego substytutu domu z daleka od niego, miejsca schronienia, spotkań, refleksji. Ta właściwość wydaje się najistotniejszą cechą, znamionującą australijskie hostele, określane mianem „backpackers’ accommodations” lub „hostel backpackers”.

³ Tłumaczenie własne. Podkreślenia odautorskie.

W ostatnim czasie pojawiają się negatywne opinie. Opisuje się hostele w pejoratywnym wydźwięku. Również w społeczności backpackerskiej można się spotkać z wyrażaną niechęcią wobec korzystania z miejsc noclegowych w tym segmencie tanich noclegowni dla backpackerów. W wielu kręgach podróżników pojawił się bowiem stereotyp głośnego i uciążliwego backpackera, nadużywającego alkoholu i środków odurzających, który zamyka się w enklawach backpackerskich i traktuje je jako miejsca hedonistycznego wypoczynku.

Dlatego w dalszej perspektywie naukowej konieczne wydaje się podjęcie szerszych badań nad kierunkami rozwoju hosteli backpackerskich oraz czynnikami, które o nim decydują. Wyniki mogą uzupełnić dotychczas prowadzone badania antropologiczne i ukazać nowe rozumienie tożsamości backpackerów, zdefiniowane przez ich konsumencyjne potrzeby, wybory i doświadczenia.

BIBLIOGRAFIA

- Ateljevic I., Doorne S. (2000), Tourism as an escape: long-term travelers in New Zealand, *Tourism Analysis*, 5, 131–136.
- AYHA (1983), Hostel Operating Rules, [w:] McCulloch J., 1991, Backpackers: The Growth Sector of Australian Tourism, Queensland Parliamentary Library, Publications and Resources Section, Brisbane.
- AYHA (1991), Hostel Operating Rules, [w:] McCulloch J., Backpackers: The Growth Sector of Australian Tourism, Queensland Parliamentary Library, Publications and Resources Section, Brisbane.
- Bowen H.E., Daniels M.J. (2011), Hosteling as a pathway to cross-cultural understanding, *Tourism Review International*, 14, 189–199.
- Cairns Backpackers Accommodation Association (1988), The Importance of Backpackers to the Cairns Economy. Annual Report, CBAA, Cairns.
- Coburn O. (1950), Youth Hostel Story, National Council of Social Service, London.
- Cohen E. (2003), Backpacking: Diversity and change, *Journal of Tourism and Cultural Change*, 1 (2), 95–110.
- Doorne S. (1994), Symbiosis, integration and the backpacker tourist industry, MA Thesis, Department of Geography, University of Wellington, Victoria.
- Gavin E. (2012), College Students' Knowledge of Hostels and What Factors Influence Their Intent to Stay, Kansas State University, Manhattan, Kansas.
- Grassl A., Heath G. (1982), The Magic Triangle: A short history of the world youth hostel movement, International Youth Hostel Federation, London.
- Hawley J. (1989), Travel's new wave: yuppie backpackers, *Sydney Morning Herald: Good Weekend*, 4 February, 10–17.
- Hecht J., Martin D. (2006), Backpacking and hostel-picking: an analysis from Canada, *International Journal of Contemporary Hospitality Management*, 18 (1), 69–77.
- Hosteling (1979), Hosteling USA: the official American youth hostels handbook, Fast & McMillan Publishers, Charlotte.
- Hosteling International (2012), History of Hosteling. Retrieved, www.hiusa.org/about_us/history/ [dostęp: 30.09.2015].
- Howard R.W. (2007), Five backpacker tourist enclaves, *International Journal of Tourism Research*, 9 (2), 73–86.
- International Visitors in Australia. Quarterly results of the International Visitor Survey, (2013), Australian Government, Tourism Research Australia.
- Local Government (Backpackers Hostels) Amendment Act 1990 No. 89, New South Wales 1990.
- Loker-Murphy L., Pearce P. (1995), Young Budget Travelers: Backpackers in Australia, *Annals of Tourism Research*, 22 (4), 819–843.
- Loker-Murphy L. (1996) Backpackers in Australia: A Motivation-Based Segment Study, *Journal of Travel and Tourism Marketing*, 54 (4), 23–45.
- Markward A. (2008), Backpackers: The Next Generation? A thesis submitted to the Auckland University of Technology in fulfilment of the degree of master of philosophy, dr Hamish Bremner, Supervisor, School of Hospitality and Tourism, www.aut.researchgateway.ac.nz/bitstream/handle/10292/435/MarkwardA.pdf?sequence=4, [dostęp: 20.07.2013].
- McCulloch J. (1991), Backpackers: The Growth Sector of Australian Tourism, Queensland Parliamentary Library, Publications and Resources Section, Brisbane.
- McCulloch J. (1992), The Youth hostels association: Precursors and contemporary achievements, *The Journal of Tourism Studies*, 3 (1), 22–27.
- Mohsin A., Ryan C. (2003), Backpackers in the Northern Territory of Australia: Motives, behaviours and satisfactions, *International Journal of Tourism Research*, 5 (2), 113–131.
- Ooi N., Laing J.H. (2010), Backpacker tourism: sustainable and purposeful? Investigating

- the overlap between backpacker tourism and volunteer tourism motivations, *Journal of Sustainable Tourism*, 18 (2), 191–206.
- O'Reilly C.C. (2006), From Drifter to Gap Year Tourist: Mainstreaming Backpacker Travel, *Annals of Tourism Research*, 33 (4), 998–1017.
- Pearce P. (1990), The Backpacker Phenomenon: Preliminary Answers to Basic Questions, James Cook University of North Queensland, Townsville.
- Richards G., Wilson J. (2003), New Horizons in Independent Youth and Student Travel. A Report for the International Student Travel Confederation (ISTC) and the Association of Tourism and Leisure Education (ATLAS), International Student Travel Confederation (ISTC), Amsterdam.
- Scheyvens R. (2006), Sun, sand, and beach fale: Benefitting from backpackers – the Samoan way, *Tourism Recreation Research*, 31 (3), 75–86.
- Thomas R. (1998), The management of small tourism and hospitality firms, Cassell, London.
- Tourism Recreation Research and Education Centre (2007), Enhancing financial and economic yield in tourism: Small tourism business survey report, Lincoln University, Canterbury.
- Urry J. (2005), The tourist gaze, Sage Publications, London.
- Westerhausen K. (2002), Beyond the Beach: An Ethnography of Modern Travellers in Asia, White Lotus Press, Bangkok.
- Westerhausen K., Macbeth J. (2003), Backpackers and empowered local communities: natural allies in the struggle for sustainability and local control?, *Tourism Geographies*, 5 (1), 71–86.
- Wilson J., Richards G. (2008), Suspending Reality: An Exploration of Enclaves and the Backpacker Experience, *Current Issues in Tourism*, 11 (2), 187–202.
- Visser G. (2004), The developmental impacts of backpacker tourism in South Africa, *GeoJournal*, 60, 283–299.

Praca wpłynęła do Redakcji: 12.10.2015
Praca została przyjęta do druku: 09.01.2016

Adres do korespondencji:

Jolanta Barbara Jabłonkowska
Katedra Turystyki
Akademia Wychowania Fizycznego
al. I.J. Paderewskiego 35
51-612 Wrocław
e-mail: jolanta.jablonkowska@awf.wroc.pl